

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. L. M.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Školská 1736/12, Praha 1, proti rozhodnutí odvolacího senátu České advokátní komory ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 13/2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2018, č. j. 9 Ad 3/2015 - 34,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2018, č. j. 9 Ad 3/2015 - 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo výrokem I. podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno shora uvedené rozhodnutí odvolacího senátu České advokátní komory (dále jen „rozhodnutí odvolacího senátu“) a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Výrokem II. bylo stěžovateli uloženo zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč. Rozhodnutím odvolacího senátu bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. K 13/2013 (dále jen „rozhodnutí kárného senátu“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Podle rozhodnutí kárného senátu se žalobce dopustil kárného provinění tím, že jako advokátní koncipient vykonávající praxi u advokáta Mgr. J. S. v době od 22. 2. 2012 nejmeně do 14. 9. 2012 poskytoval právní služby městu Žamberk na základě mandátní smlouvy, kterou s ním uzavřel dne 22. 2. 2012 svým jménem a na svůj účet. Porušil tak § 16 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o advokacii“), § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení

představenstva České advokátní komory č. 1/1997 ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „etický kodex“), a § 38 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, vše ve spojení s § 39 zákona o advokacii. Bylo mu uloženo kárné opatření napomenutí a povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

[3] Předmětem mandátní smlouvy bylo jednání se společnostmi KAVEMA, s.r.o. (dále jen „KAVEMA“), JOHANN HOCHREITER s.r.o., Líšnická a.s., dalšími dotčenými osobami a dotčenými orgány státní správy a místní samosprávy ve věci výstavby bioplynové stanice v katastrálním území Žamberk, vypracování analýzy skutkového stavu, návrhu řešení a dohody o narovnání, zastupování v soudních sporech s dotčenými osobami a jednání a zastupování v dalších souvisejících záležitostech. Provedenou činnost žalobce popsal ve vyjádření ze dne 4. 11. 2012 (viz č. l. 15 až 23 kárného spisu).

[4] Jádrem sporu je otázka, zda činnost žalobce byla poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii a zda ji mohl v souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu vykonávat.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že jednání žalobce nebylo poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii. Byť jeho činnost spadala pod zde uvedené formy právní pomoci a byla úplatná, nenaplnila podmínku soustavnosti. Soustavnost nelze dovozovat z obsahu mandátní smlouvy. Týká se pouze úkonů právní pomoci, které žalobce učinil mimo výkon koncipientenské praxe. Byť se jednalo o několik dílčích úkonů (analýza skutkového stavu, návrhy právních řešení, jednání s dotčenými osobami, zastupování v soudních řízeních), týkaly se (ve své podstatě) pouze jedné věci. V této souvislosti odkázal na § 27 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), který představuje obdobu § 2 zákona o advokacii. Nejednalo se o nepřetržité úkony, jež by žalobce významně omezily ve výkonu koncipientenské praxe.

[6] V souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu může dát školitel koncipientovi výjimečně a ze závažných důvodů souhlas k výkonu jiné výdělečné činnosti, pokud jí nenaruší řádný výkon právní praxe a neohrozí (v rozporu s etickými pravidly) vážnost advokátního stavu. Při splnění těchto podmínek může být souhlas udělen i k poskytování právních služeb vlastním jménem a na vlastní účet, resp. mimo rámec koncipientenské praxe. Tomuto závěru nasvědčuje vývoj úpravy čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Ve znění účinném do 29. 12. 2006 nejprve nesměl školitel koncipientovi umožnit poskytovat právní služby na vlastní účet. Následně však (ve znění účinném do 10. 9. 2010) mohl koncipient poskytovat právní služby mimo rámec koncipientenské praxe, jestliže mu k tomu dal školitel souhlas, přičemž ani následná úprava, jež dopadá na projednávanou věc (a jež byla účinná do 29. 6. 2018), tuto možnost (při splnění shora uvedených podmínek) nevyloučila. Uvedený závěr odpovídá i stanovisku představenstva České advokátní komory ze dne 12. 9. 2006 a připouští jej též komentářová literatura.

[7] Možnost udělit souhlas v souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu je zapotřebí posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti každého případu. Pokud jde o poskytování právních služeb, může být hodnocení přísnější. Nelze totiž připustit, aby koncipient

pokračování

poskytoval právní služby vlastním jménem a na vlastní účet opakovaně (či ve prospěch různých osob), jako by již byl advokátem. Zároveň nelze jinou výdělečnou činností rozumět pouze jednoduchou, málo významnou, nahodilou činností. Na rozdíl od advokáta není pro koncipienta zákaz výkonu jiné činnosti podmínkou pro zápis do seznamu advokátních koncipientů, ani důvodem pro pozastavení výkonu koncipientské praxe. Výkon jiné činnosti může být výhodou i pro školitele.

[8] V projednávané věci dal školitel žalobci souhlas k činnosti, jež nebyla rozsáhlá. Jednalo se o činnost výjimečnou (nikoli pravidelnou či nenahodilou), přičemž z ničeho neplyne, že by jí byl ohrožen výkon praxe žalobce. Jednání žalobce neodporovalo etickým pravidlům. Z výsledku jeho činnosti je naopak zřejmé, že čest advokátního stavu zvýšil.

[9] V souladu s § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné porušení právní povinnosti. Závažnost je třeba hodnotit s ohledem na význam chráněného zájmu, nastalé nebo hrozící následky, způsobilost poškodit advokátní stav a vztah k advokátní činnosti. Kárné senáty se jí však dostatečně nezabývaly, jelikož opomněly zhodnotit všechny relevantní okolnosti, především faktický výkon činnosti žalobce a péči, jíž jí věnoval. Pokud by byla poskytnuta právní služba kvalitně (případně byla pro klienta dokonce prospěšná), nemohla by být porušena pověst advokátního stavu, a nemohlo by proto ani dojít k závažnému porušení povinnosti advokátního koncipienta.

[10] Mandátní smlouvu ze dne 22. 2. 2012 nelze považovat za dohodu o provedení práce podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Uvedené plyne z jejího označení, obsahu i úmyslu stran. Smlouva nemá pracovněprávní charakter. Pokud by nebyla sjednána odměna, jednalo by se o smlouvu příkazní. V obou případech však na žalobce nedopadala výjimka podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii. Činnost vykonával samostatně, nikoli jako zaměstnanec v pracovněprávním vztahu s městem Žamberk.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[11] Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka v celém rozsahu kasační stížností, jejíž důvody podražuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhla jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Poskytování právní služby vlastním jménem a na vlastní účet po dobu několika měsíců a zahrnující množství úkonů odporuje účelu koncipientské praxe. Na rozdíl od postihování nedovoleného poskytování právních služeb [§ 52d odst. 1 písm. a) zákona o advokacii], není naplnění podmínky soustavnosti zapotřebí. Školitel nemůže dát k takové činnosti koncipientovi souhlas. Odkázala na rozhodnutí kárného a odvolacího senátu.

[13] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobce ztotožnil se závěry rozsudku městského soudu. Stěžovatelka uvedla nové argumenty, k nimž by soud neměl přihlížet. Navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[14] V následných doplněních kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že skutek žalobce nebyl v rozhodnutích kárného a odvolacího senátu kvalifikován jako porušení § 1 a § 2 zákona o advokacii. Uzavření mandátní smlouvy ze dne 22. 2. 2012 a její realizace vlastním

jménem a na vlastní účet je porušením § 38 zákona o advokacii a usnesení představenstva České advokátní komory č. 6/1998 ze dne 8. prosince 1998, kterým se stanoví pravidla pro výkon substitučního oprávnění advokátních koncipientů a jiných zaměstnanců advokáta, ve znění pozdějších změn (dále jen „pravidla pro výkon substitučního oprávnění“), a to aniž by bylo naplnění podmínky soustavnosti zapotřebí. Úvahy o ní jsou v rozhodnutích kárného a odvolacího senátu uvedeny pouze nad rámec. V projednávané věci je zásadní rozsah mandátní smlouvy a provedené činnosti, jež zahrnují souvislou řadu úkonů a spočívají v komplexním vedení složité kauzy. I podmínka soustavnosti proto byla naplněna.

[15] Ze souvislé nerušené koncipientské praxe představuje čl. 15 odst. 4 etického kodexu výjimku. Ta nemůže být popřením § 2 zákona o advokacii, nemůže se týkat činnosti advokáta, ani pravidel pro výkon substitučního oprávnění. Uvedený článek odkazuje na zákoník práce, netýká se tedy podnikání a nelze na jeho základě poskytovat právní služby vlastním jménem a na vlastní účet. Nesvědčí tomu ani stanovisko představenstva České advokátní komory ze dne 12. 9. 2006. Též komentářová literatura se zmiňuje pouze o dalším pracovním poměru. Rozšířit koncipientskou praxi lze v souladu s pravidly pro výkon substitučního oprávnění u jiného advokáta. Koncipienta lze v rámci praxe pověřit pouze jednotlivými úkony, nemůže být obecným zmocněncem (§ 27 odst. 2 o. s. ř.). Již z obsahu mandátní smlouvy plyne složitost a nepředvídatelnost činnosti žalobce, proto mu k ní školitel nemohl dát souhlas.

[16] Závažnost porušení právní povinnosti plyne z rozsahu činnosti. Její způsob a výsledek byl hodnocen při rozhodování o kárném opatření, přičemž bylo žalobci uloženo napomenutí.

[17] Ve výroku napadeného rozsudku je uvedena nesprávná spisová značka rozhodnutí odvolacího senátu.

[18] Ve vyjádření k doplněním kasační stížnosti žalobce setrval na svém předchozím vyjádření. Co se týče nesprávné spisové značky ve výroku napadeného rozsudku, jde pouze o zjevnou chybu v psaní. Se závěrem městského soudu, že smlouva ze dne 22. 2. 2012 je mandátní smlouvou (nikoli dohodou o provedení práce), se ztotožnil. Souhlas školitele mohl být dán, neboť nedošlo k narušení výkonu koncipientské praxe. Závěrům městského soudu, které se týkají výkladu a aplikace čl. 15 odst. 4 etického kodexu, nasvědčuje i změna provedená s účinností od 30. 6. 2018. Výjimečnost postupu dokládá i to, že až doposud (tedy po dobu 7 let) podobnou činnost neopakoval.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[20] Předem dalšího posouzení soud uvádí, že ačkoli byla kasační stížnost ze dne 3. 5. 2018 stručná, obsahovala všechny náležitosti (včetně důvodů, pro něž byl rozsudek městského soudu napaden), proto soud nemohl vyzvat k jejímu doplnění, nepočala tak běžet lhůta podle § 106 odst. 3 s. ř. s. a stěžovatelka tedy mohla kasační stížnost kdykoliv do vydání tohoto rozsudku doplnit.

[21] Podle § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii *poskytováním právních služeb se rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu.*

[22] Poskytováním právních služeb ve smyslu citovaného ustanovení je tedy soustavná a úplatná činnost, jejímž obsahem je právní pomoc. Z výroku rozhodnutí kárného senátu i odůvodnění kárných rozhodnutí plyne, že jednání žalobce, pro něž byl uznán kárně odpovědným, spočívalo v činnosti, kterou pro město Žamberk skutečně vykonal. Posouzení, zda činnost žalobce byla poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, proto nelze učinit pouze na základě uzavřené mandátní smlouvy ze dne 22. 2. 2012.

[23] Mandátní smlouva je relevantní pro posouzení právního režimu smluvního vztahu a jeho podmínek. V souladu s ní tak městský soud dospěl k závěru, že žalobce vykonával činnost vlastním jménem a na vlastní účet (nikoli v pracovněprávním vztahu) a za úplatu, přičemž v kasačním řízení nebyly tyto závěry zpochybněny. Soud proto v této souvislosti pouze podotýká, že s prve uvedeným závěrem se žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil (viz odstavec [18]).

[24] Závěr o tom, zda v projednávané věci byla činnost žalobce soustavná a zda jejím obsahem byla právní pomoc, je však zapotřebí učinit na základě žalobcem skutečně vykonané činnosti. Činnost, kterou vykonal, žalobce popsal ve vyjádření ze dne 4. 11. 2012 (viz č. l. 16 až 20 kárného spisu). Kárný senát v souladu s tímto vyjádřením zdůraznil, že žalobce dne 24. 4. 2012 vypracoval právní posouzení, dne 25. 4. 2012 podal návrh na předběžné opatření, podnět k přezkumu správních rozhodnutí a návrh na přezkum stavebního povolení, dne 24. 5. 2012 jednal na Radě města Žamberk, dne 18. 6. 2012 jednal s právníky společnosti KAVEMA, dne 26. 6. 2012 obhajoval postup na Zastupitelstvu města Žamberk, dne 28. 6. 2012 odeslal přípis Radě města Žamberk a společnosti KAVEMA, dne 14. 8. 2012 podal žalobu, dne 21. 8. 2012 se účastnil jednání města Žamberk a společnosti KAVEMA, dne 29. 8. 2018 vypracoval návrh dohody o narovnání, kterou v období od 4. 9. do 18. 9. 2012 upravoval (viz str. 4 rozhodnutí kárného senátu).

[25] Na jednání v řízení před městským soudem žalobce uvedl, že jeho činnost spočívala v posouzení relevantní dokumentace, nalezení právního řešení, jeho předložení Radě města Žamberk, podání návrhu na vydání předběžného opatření v řízení před soudem, vyjádření k odvolání, jelikož návrhu bylo vyhověno a bylo proti němu podáno odvolání, navazujícím podání žaloby a následném jednání s cílem nalézt mimosoudní řešení sporu. Sestávala tedy asi ze tří nebo čtyř právních úkonů. Městský soud z vyjádření ze dne 4. 11. 2012 shrnul, že žalobce dne 7. 3. 2012 zahájil mediační jednání se společností KAVEMA, dne 24. 4. 2012 vypracoval analýzu stavu vztahů mezi účastníky, dne 25. 4. 2012 podal

návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přezkum vydaného stavebního povolení, ve dnech 18. 6. a 21. 6. jednal s právníky společnostmi KAVEMA, dne 14. 8. 2012 podal žalobu a v průběhu srpna a září vypracoval návrh dohody o narovnání (viz str. 2 a 3 rozsudku městského soudu). Činnost žalobce tedy sestávala z analýzy skutkového stavu, návrhů právních řešení, jednání s dotčenými osobami a zastupování v soudních řízeních (viz str. 8 a 9 rozsudku městského soudu).

[26] Mezi účastníky není sporu o tom, že výše uvedenou činnost žalobce vykonal. Jejím obsahem byla právní pomoc a z jejího rozsahu plyne, že byla vykonávána soustavně. Z výše uvedeného popisu je totiž zřejmé, že sestávala z několika právních služeb (ve smyslu úkonů právní pomoci), a to přinejmenším ze zpracování právního rozboru, zastupování v řízení před správním orgánem, zastupování v řízení před soudem, udělení právních porad a sepsání listiny. Zároveň se jednalo o činnost, k jejímuž provedení bylo zapotřebí delší doby (více než půl roku). Činnost žalobce tedy měla trvalý charakter. Není proto podstatné, pokud nebyla vykonávána opakovaně či pravidelně (popř. neměl-li to žalobce ani v úmyslu).

[27] Soustavnost zároveň nelze spojovat s počtem právních případů (kauz) či počtem osob, pro něž je činnost vykonávána. Pokud by se týkala více právních případů či byla vykonávána ve prospěch více osob, nemusí jít o činnost trvalou, opakovanou či pravidelnou (např. poskytnutí právní služby spoluvlastníkům). Avšak i naopak, pokud by se týkala jednoho právního případu či byla vykonávána ve prospěch jedné osoby, nemusí jít o činnost jednorázovou, nahodilou či výjimečnou. Takové kritérium není způsobilé rozlišení již proto, že jeden případ (popř. činnost ve prospěch jedné osoby) může sestávat z jedné právní služby i více právních služeb.

[28] V projednávané věci proto není podstatné, že žalobcem poskytnuté právní služby souvisely s výstavbou bioplynové stanice v katastrálním území Žamberk. Z popisu činnosti žalobce je rovněž zřejmé, že nesestávala pouze ze zastoupení v soudním řízení podle § 27 odst. 1 o. s. ř., byla daleko rozsáhlejší. Není proto ani rozhodné, že žalobce nezastupoval opětovně v různých věcech. V této souvislosti soud pro úplnost uvádí, že pojem *věc* ve smyslu uvedeného ustanovení občanského soudního řádu [*a contrario* pojmu (*těže*) *věci* ve smyslu § 83 odst. 1 o. s. ř. a § 159a odst. 4 o. s. ř.] nelze s pojmem *případ* (*kauza*) ztotožňovat.

[29] Soud tedy dospěl k závěru, že činnost žalobce byla vykonávána též soustavně, jelikož měla trvalý charakter, a byla tedy s ohledem na výše uvedené poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii.

[30] Pro úplnost soud uvádí, že pokud stěžovatelka zároveň namítá, že posouzení výše uvedené právní otázky není v projednávané věci nezbytné, jelikož žalobce měl naplnit skutkovou podstatu § 32 odst. 2 zákona o advokacii tím, že porušil § 38 zákona o advokacii, nikoli § 1 a § 2 zákona o advokacii, brojí sama proti vlastním rozhodnutím. Kárný i odvolací senát totiž jednání žalobce posoudily jako poskytování právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii (viz str. 5 a 6 rozhodnutí kárného senátu a str. 7 a 8 rozhodnutí odvolacího senátu), na základě čehož dospěly k závěru, že žalobce porušil povinnosti plynoucí ze zákona o advokacii a stavovských předpisů, a to nadto

pokračování

nikoli pouze § 38 zákona o advokacii. Jestliže městský soud dospěl k závěru, že podmínka soustavnosti naplněna nebyla, mívá se tvrzení stěžovatelky, že její naplnění není nezbytné (tedy, že ke shodným závěrům by bylo nutné dospět i tehdy, pokud by jednání žalobce nebylo poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii), s důvody, o něž opřela své závěry v kárných rozhodnutích. Tato část argumentace proto nemůže obstát. Správní soud je totiž soudem přezkumným, přičemž rámec jeho přezkumu je určován správním rozhodnutím, které je žalobcem napadáno a které by měl příslušný správní orgán po skutkové i právní stránce obhájit (§ 75 s. ř. s.).

[31] Podle čl. 15 odst. 4 etického kodexu *advokát může dát advokátnímu koncipientovi souhlas k výkonu jiné výdělečné činnosti podle právního předpisu^{5a)} jen výjimečně, pokud jsou k tomu závažné důvody a nenaruší-li to řádný výkon právní praxe* (poznámka pod čarou odkazuje na § 304 zákoníku práce).

[32] Jelikož žalobce vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, nejedná se o případ, na který by dopadal čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Jinou výdělečnou činností totiž může být pouze činnost, kterou zákon advokátnímu koncipientovi nezakazuje. Poskytovat právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii vlastním jménem a na vlastní účet jsou však oprávněny pouze osoby uvedené v § 2 zákona o advokacii, nikoli advokátní koncipient. Proto není v této souvislosti ani podstatné, zda žalobce naplnil podmínky čl. 15 odst. 4 etického kodexu.

[33] Je nesporné, že advokátní koncipient je oprávněn poskytovat právní služby v rámci výkonu koncipientské praxe (viz § 26 odst. 2 zákona o advokacii a pravidla pro výkon substitučního oprávnění). V této souvislosti soud pro úplnost uvádí, že se v projednávané věci nejedná o případ, kdy by advokátní koncipient poskytoval právní služby, avšak nikoli ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii (např. nebyla-li by naplněna podmínka soustavnosti a jednalo se tedy o jednorázové, nahodilé či výjimečné poskytnutí právní služby), ani o případ, kdy by advokátní koncipient poskytoval právní služby ve smyslu uvedeného ustanovení jako zaměstnanec podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii. Jejich posouzení je především s ohledem na vývoj úpravy čl. 15 odst. 4 etického kodexu (viz shrnutí rozsudku městského soudu v odstavci [6]) nejednoznačné, kasační soud se jím však v projednávané věci nezabýval, neboť o takové jednání zjevně nešlo.

[34] Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii *kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem*.

[35] Městský soud stěžovatelce vytkl, že dostatečně neodůvodnila, že porušení povinností žalobce bylo závažné, a že se proto jednalo o kárné provinění. Kasační soud přisvědčuje závěru, že při posouzení závažnosti je třeba přihlídnout nejen k významu chráněného zájmu, nýbrž též k následkům skutku (ve vztahu ke klientovi, dalším osobám i advokátnímu stavu), k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění [přiměřeně srov. § 24 odst. 2 vyhlášky č. 244/1996, kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů].

[36] Rozhodnutí odvolacího senátu těmito požadavkům dostalo (viz str. 8 až 10 tohoto rozhodnutí). Odvolací senát sice vyšel z významu chráněného zájmu spočívajícího v regulaci trhu s právními službami (a to ve vztahu k poskytovatelům i příjemcům těchto služeb). Zohlednil však i způsob a další okolnosti jednání žalobce (jeho skutečným klientem měla být politická strana, nikoli město Žamberk, s nímž uzavřel mandátní smlouvu, což mělo vést k nesouladu mezi zájmy zastoupeného a zástupce). Přihlédl rovněž k výsledku jeho činnosti. Nakonec vzal v potaz i to, že podnět k zahájení kárného řízení podala obecně prospěšná společnost Transparency International - Česká republika, o.p.s. Odvolací senát tedy podmínku závažnosti posoudil a svůj závěr dostatečně odůvodnil.

[37] V dalším řízení proto městský soud v mezích žalobních bodů rozhodne o tom, zda uvedenou právní otázku posoudil odvolací senát správně. Pro úplnost kasační soud uvádí, že pokud městský soud dospěl v obecné rovině k závěru, že kvalitní (případně pro klienta prospěšné) poskytnutí právní služby vylučuje naplnění podmínky závažnosti, dopustil se téhož pochybení, které napadeným kárným rozhodnutím vytýká. Jelikož přihlédl výhradně k jedinému kritériu hodnocení závažnosti, ani tento jeho závěr neobstojí.

[38] Námitkou nesprávné spisové značky rozhodnutí odvolacího senátu ve výroku napadeného rozsudku se soud s ohledem na shora uvedené pro nadbytečnost nezabýval.

[39] V dalším řízení městský soud vyjde ze shora uvedeného právního názoru kasačního soudu, podle něhož žalobce vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii a nejednalo se proto o činnost, kterou by mohl podle čl. 15 odst. 4 etického kodexu vykonávat. V mezích žalobních bodů opětovně posoudí, zda se žalobce dopustil kárného provinění, tedy zda naplnil skutkovou podstatu § 32 odst. 2 zákona o advokacii tím, že porušil § 16 odst. 2 zákona o advokacii, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu a § 38 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, vše ve spojení s § 39 zákona o advokacii.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. k tomu, že podaná kasační stížnost je důvodná. Zrušil proto rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2018, č. j. 9 Ad 3/2015 - 34, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bude rozhodnuto v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského (městského) soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský (městský) soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2019

pokračování

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu